

alle Enkeltheder er enig i Forslaget, saaledes som det foreligger. Jeg finder tværtimod, at man paa enkelte Omraader burde gaa noget videre, end man er gaaet i dette Forslag, for at modarbejde Usædeligheden, og navnlig har jeg været meget stemt for, at der blev gjort noget i den Retning, som ogsaa den ærede Ordfører nævnedes, over for Udleje af Værelser eller Lejligheder til disse Kvinder. Jeg kan ikke rigtig faa i mit Hoved, at der er Samstemning mellem § 4 i Lovforslaget, hvor man jo meget strengt straffer disse Mennesker, som bidrage til Utugt eller, som der staar i andet Stykke, „for Betaling tilstede Personer af forskelligt Køn Adgang til deres Boliger for der at øve Utugt“, og det, at man frit overlader det til Folk at leje Lejligheder ud til Mennesker, som bevislig leve næsten udelukkende af at øve den samme Utugtsgerning. Hvorfor skal der være saa stor Forskel paa, at man en enkelt Gang giver Personer af forskelligt Køn Adgang til sin Bolig eller sine Værelser for der at drive Utugt og for længere Tid at leje en Lejlighed ud til der at drive Utugt; hvorfor skal det første være ulovligt, mens det er fuldstændig lovligt at udleje en Lejlighed til Personer, som leve af Utugten den ene Dag efter den anden og leve paa en Maade, som bidrager til at føre flere og flere ind paa de usædelige Veje? Jeg vilde derfor have fundet det rettest, om vi kunde blive enige om at indføre de Bestemmelser, som tidligere for nogle Aar tilbage, da denne Sag var fremme, ere vedtagne her i Tinget om at sætte Straf for at udleje en Lejlighed eller Værelser til Personer, der drive Utugt som Erhverv.

Jeg har selvfølgelig ogsaa været noget betænkelig ved at stille det at øve Utugt som Erhverv saadan helt frit uden at gribe ind der, men jeg har dog kunnet gaa med til det under den Forudsætning, at det var den eneste Vej, ad hvilken vi kunde naa hen til Afskaffelsen af det ødelæggende Kontrolsystem og Fjernelsen af de ulykkelige Følger, som dette fører med sig. Ellers er jeg, som sagt, meget betænkelig ved at gaa væk fra vor nuværende Straffelovs Bestemmelse om, at de, der øve Utugt som Erhverv, blive straffede derfor; men det, som for mig er Hovedsagen i denne Sag, er at komme væk fra det nuværende System, at komme væk fra den Begrebsvirring, der jo absolut maa fremkomme, at komme væk fra den falske Tryghed, som maa bidrage til, at Folk søge hen til disse Steder; og komme væk fra at indbilde Folk, at det i Grunden ikke er saa

galt, som man vil gøre det til, fordi Staten jo kontrollerer og beskytter de Mennesker, som drive dette Erhverv. Dette har for mig været Hovedsagen, og derfor kunde jeg i alt Eald i Hovedsagen gaa med til dette Forslag, som her foreligger for os, og det er mit Haab, at det maa lykkes i denne Samling at gennemføre noget paa dette Omraade, selv om det ikke bliver akkurat det samme, som her ligger for.

Justitsministeren ad interim (Hørring): Det er jo ikke mange Ændringer, som ere foretagne i det foreliggende Forslag, siden dette var fremme i forrige Samling, men der er en af disse Ændringer, som jeg dog skal tillade mig at komme ind paa, fordi jeg ikke tror, at den er heldig, og som jeg derfor gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Det er den Tilføjelse, som er sket i § 5, hvorefter den Straf, som er sat for den, som, skønt han er vidende eller har Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, øver Utugt med en anden, gøres gældende ogsaa over for Ægtefæller under lignende Forhold, saafremt den ene Ægtefælle er bleven smittet af den anden. Jeg ved meget vel, at denne Bestemmelse nu er kommen ind i Forslaget, efter at der i forrige Samling under de daværende Forhandlinger er blevet kaldt paa denne Bestemmelse. Men jeg vil dog meget anbefale, at man nøje overvejer, hvad man her har foreslaaet. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte jo de Bestemmelser, som den norske Ret indeholder, og kom ogsaa til at forklare, hvorledes den norske Ret fik denne Bestemmelse, men med den Tilføjelse, at offentlig Paatale ikke finder Sted undtagen den fornærmede eller forurettede Ægtefælle begærer det. Det er en meget væsentlig Ændring i Bestemmelsen. Det er en Tilføjelse, som i og for sig kunde synes ganske naturlig, men jeg vil for mit eget Vedkommende sige, at naar man begrænser denne Bestemmelse, saaledes at offentlig Paatale kun skal finde Sted, naar den fornærmede eller forurettede Ægtefælle begærer det, vil det ganske sikkert lede til, at denne Bestemmelse ingen Betydning faar, og navnlig vil den ikke komme til at ramme de Tilfælde, som netop skulde rammes, nemlig hvor den brutale og raa Ægteemand paafører sin Hustru den smitsomme Sygdom, thi hun vilde ikke vove at klage. I denne Form tror jeg altsaa ikke, at Bestemmelsen gør nogen Nytte, men paa den anden Side siger jeg rigtignok, at Bestemmelsen, som den staar her, hvorefter det